

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ σικιά Τίμωνος τοῦ Μισανθρώπου. Σπεύσατε νὰ κρεμασθῆτε!...

Ὁ Ἀχιλλεὺς Καραβίας, ἀποτυχὼν ἔμπορος καὶ ὑποψήφιος ποιητῆς. Ἡ συνεργασία τοῦ Μαρτζώκη καὶ τὸ σακκὶ μὲ τὸ κοκκινοπίπερο. Πῶς ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ὁ Βαρλέντης. Ὁ ἐρωτοχτυπημένος Μέντιος ποῦ παθε συγκοπήν καρδίας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Τίμων ὁ Ἀθηναῖος, ποῦ εἶχε γίνει περίφημος γιὰ τὴν μισανθρωπία του, κατὰ τὴν διάρκειά του πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἔλαβεν ἀπροσδοκῆτως, τὸν λόγον σὲ μιὰ συνέλευσι τῆς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Κοντὰ στὸ σπιτάκι μου ὑπάρχει μιὰ σικιά ποῦ ἔχουν κρεμαστῆ πολλοὶ πολῖται. Ἐπειδὴ πρόκειται νὰ κτίσω ἐκεῖ καὶ νὰ τὴν κόψω, εἰδοποιῶ, ὅσους θέλουν νὰ κρεμαστοῦνε, νὰ σπεύσουν, πρὶν κόψω τὸ δέντρο.

***

Στὰ 1900 — 1901, ἐνεφανίσθη στὴν Ἀθήνα, ὁ Ἀχιλλεὺς Καραβίας, μεγαλέμπορος ἀποικιακῶν στὴν Ρουμανία, μὲ τὴ φιλοδοξία, νὰ παρουσιασθῆ, στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, καὶ πνευματικὴ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς ποιητῆς. Ζητοῦσε λοιπὸν Ἑλληνας ποιητὰς, γιὰ νὰ λανσαρισθῆ καὶ κατὰ σύμπτωσιν, στὸ καφενεῖον Καρατζᾶ, ποῦ εἶνε τὸ ἴδιο καὶ ἀπαράλλαχτο ἀκόμα καὶ μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα, στὴν ὁδὸν Σόλωνος καὶ Α. Λόντου, γνώρισε τὸν μακαρίτην τὸν Μαρτζώκη, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν μεγάλη καλωσύνη του, εἶχε τὴν ὑπομονὴ ν' ἀκούσῃ ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ Καραβία.

Ὁ Μαρτζώκης τοῦ εἶπεν πῶς οἱ στίχοι του εἶνε ἀρκετὰ καλοὶ. Τότε ὁ Καραβίας πῆρε θάρρος.

— Ἀγαπητὲ Στέφανε, φώναξε. Ἔχω, ξέρεις καὶ ἓνα δράμα λυρικό, ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδες δεκαπεντασυλλαβούς στίχους, σὰν αὐτοὺς ὅπου σοῦ διάβισα.

— Ἔ ; Καὶ ; Θέλεις νὰ κάτσω, βρὲ ψυχούλα μου, νὰ μοῦ τοὺς διαβάσῃς ὅλους;

— Ὁχι, ὄχι. Κάτι ἄλλο θέλω.

— Νὰ σ' ἀκούσω, τζόγια μου.

— Οἱ στίχοι αὐτοὶ εἶνε γραμμένοι στὴν καθαρεύουσα καὶ θέλω νὰ τοὺς κάμω στὴ δημοτικὴ.

— Καί;

— Θὰ μποροῦσες νὰ τοὺς κάνῃς ἐσὺ δημοτικούς;

— Μμμμ!... Εὐχαρίστως, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι.

Οἱ στίχοι παρεδόθησαν, ἢ μετὰ φρασίς ἄρχισε καὶ σὲ λίγες ἡμέρες, παρουσία καὶ τοῦ ποιητῆ Βαρλέντη, τοῦ Χαριλάου Παπαντωνίου, τοῦ Γερ. Βώκου καὶ ἄλλων, παρέδιδεν ὁ Μαρτζώκης, στὸν Καραβίαν, τὸ ἥμισυ τῆς ἐργασίας, ἔτοιμο στὴν ἐντέλεια. Ἀφοῦ διαβαστήκανε στὴν ὁμήγου-

ρι, οἱ στίχοι καὶ καταχειροκροτηθῆκανε, παρεδόθησαν στὸν Καραβία καὶ ὁ Μαρτζώκης τοῦ ὑπενθύμισε καὶ τὸ πεζὸν μέρος τῆς ἐργασίας, δηλαδὴ τὴν ἀμοιβή του.

— Ἀχιλλεῖα μου, τοῦ εἶπε, μὲ τὸ ἀζημίωτο. Καὶ ξέρεις, μάτια μου, ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκη ἀπὸ ψιλὰ.

— Ἀγαπητὲ μου Στέφανε, τὸ ξέρω. Ἄλλὰ μετρητὰ δὲν ἔχω.

— Ἀμὴ, τί ἔχεις;

— Ἔχω ἀπὸ τὸ ἐμπόριό μου, ἓνα σακκὶ κοκκινοπίπερο. Νὰ σοῦ τὸ δώσω, νὰ τὸ πουλήσῃς καὶ ἔτσι, νὰ πιάσῃς τὰ λεφτὰ σου καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Θὰ πληρωθῆς ἔτσι ὄχι γιὰ ἑπτὰ, ἀλλὰ γιὰ δεκαεπτὰ χιλιάδες στίχους.

— Μωρέ, ρεντίκολο, μωρὲ τζωρτζίνα, Ἀχιλλεῖα, θέλεις νὰ μὲ κάνῃς!... Ἐγώ, μωρὲ, ἓνας Μαρτζώκης, θὰ βγῶ στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, γιὰ νὰ πουλάω χωνάκια-χωνάκια, τὸ κοκκινοπίπερο, γιὰ νὰ πιάσω τὰ λεφτὰ μου; Ἄμε στὸ διάολο, καὶ σὺ κ' οἱ στίχοι σου...

— Πολὺ σωστά. Πολὺ σωστά... εἶπε καὶ ὁ Βαρλέντης, συμμεριζόμενος τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ποιητῆ.

— Ὠραῖα! Ὠραῖα! Βαστοῦσε ἴσιο κι' ὁ Παπαντωνίου.

Αἱ διαπραγματεύσεις καὶ ἡ ποιητικὴ συνεργασία διεκόπησαν. Θὰ εἶχε περάσει μιὰ βδομάδα. Ὁ Μαρτζώκης ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνει κάθε βράδυ στὸ καφενεῖο Καρατζᾶ, ὅπου μαζευόντουσαν καὶ ἄλλοι λόγιοι στοὺς ὁποίους ἔλεγε μὲ θυμὸ:

— Βρὲ τὸ μπαίγνιο!... Πῶς τοῦ ἤρθε νὰ μὲ θάλῃ νὰ τοῦ πουλάω κοκκινοπίπερο! Ἀκούς ἐκεῖ!... Ποιός; Ἐγώ, ἓνας Μαρτζώκης...

Ἐνα βράδυ, ὁ Βαρλέντης, ἀκούγοντας διαρκῶς τὸ παράπονο

αὐτό, εἶπε στὸ Μαρτζώκη:

— Μὰ μοῦ φαίνεται, ἀγαπητὲ μου Στέφανε, πῶς χάσαμε τὴν εὐκαιρία νὰ πάρῃς τὰ λεφτὰ σου.

— Πῶς, βρὲ τζόγια μου, πουλώντας τοῦ Καραβία τὸ κοκκινοπίπερο;

— Μὰ, Στέφανε μου, δὲν θὰ ἔβγαίνεις νὰ τὸ πουλᾷς στοὺς δρόμους. Τὸ σακκὶ τὸ πιπέρι θὰ τὸ πουλοῦσες ὅλο μαζὺ — χονδρικῶς νὰ ποῦμε — σ' ἓνα μπακάλη καὶ θὰ ἔπαιρνες μαζεμένες διακόσιες ἢ τρακόσιες δραχμὲς καὶ θὰ ἔκανες τὴ δουλειά σου φίνα.

— Ἔ ;

— Βέβαια.

— Μωρὲ, καλὰ λές, μωρὲ μάτια μου, καὶ δὲν τὸ σκέφθηκα... Δὲν μοῦ τόλεγες ἀπὸ τότε, παρὰ ὑποστήριζες τὴν γνώμη μου καὶ σὺ;

Κι' ἀμέσως ὁ Μαρτζώκης σηκώνεται βιαστικός, καὶ πηγαίνει σ' ἓνα ἄλλο τραπέζι, ποῦ καθότανε ἀδιάφορος ὁ Καραβίας καὶ τοῦ λέει:

— Ἀχιλλεῖα μου, ψυχούλα μου... Δέχομαι τὴ συμφωνία σου.

Ποῦ εἶνε τὸ πιπέρι;

— Ποιὸ πιπέρι; Τώρα πιπέρι;...

— Γιατί;

— Γιατί δυστυχῶς εἶνε ἀργά.

— Γιατί, μωρὲ ψυχούλα μου;

— Γιατί τὸ πιπέρι τὸ πῆραν ὁ Βαρλέντης μὲ τὸν Μαλακάση καὶ μοῦ διωρθώσανε τοὺς στίχους.

— Ὁ Βαρλέντης; Τί λές, μωρὲ...

Θυμωμένος ὁ Μαρτζώκης, γυρίζει κατὰ τὸ μέρος ποῦ εἶχε ἀφήσει τὸν Βαρλέντη καὶ φωνάζει:

— Βρὲ μπαίγνιο, Βαρλέντη, σὺ ἔφαγες τὸ πιπέρι μου;

Ἄλλὰ ὁ Βαρλέντης εἶχε γίνει ἀφαντος.

Κι' ἔτσι ἄλλος ἔφαγε τὸ πιπέρι καὶ ἄλλος κάηκε...

***

Οἱ προϊστάμενοι τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ υποβάλλουν κάθε μέρα στὴ Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας, δελτίον συμβάντων, ἀναφέροντες λεπτομερῶς, κάθε γεγονός, ποῦ ἔλαβε χώραν στὴν

περιφέρειά των.

Στὴν ἀρχή, κάθε ἀναφορᾶς, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ σημειῶνουν, ἐν περιλήψει, τὸ συμβάν, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλάει ἡ ἀναφορά.

Μιὰ φορὰ, στὸν Κολωνό, συνέβησαν σχετικῶς τὰ ἑξῆς ἀξιοπεριεργὰ πράγματα:

Ὁ Μέντιος ἑνὸς γαλατᾶ, ἐνῶ ὁ κύριός του καθόταν σὲ μιὰ ταβέρνα, πνίγοντας τὰ βῆσανά του στὸ κρασί, καθὼς ἦταν ἡσυχος καὶ δεμένος ἀπ' ἔξω, εἶδε νὰ περνᾷ ἓνα θηλυκὸ τετράποδο, φορτωμένο καὶ αὐτὸ μὲ ξύδι καὶ κρασί. Ἄμα εἶδε τὴν ἀγάπη του, τὸ ζωντανό, ἄρχισε νὰ κουνᾷ, μὲ μεγάλη εὐχαρίστησιν τὴν κεφάλια του καὶ νὰ ἐκβάλλῃ ζωηροὺς ὀγκανισμούς. Τὸ θηλυκὸ ἀνταπέδωκε διά... χαριέντων ὀγκανισμῶν τὰ φιλοφρονήματα, τὸ εἰδύλλιον «ἐπήχθη ἐν ἀκαρεῖ», ὅπως γράφει καὶ ὁ... Θεόφραστος καὶ ὁ τετράποδος Ρωμαῖος, ἔσπασε τὸ σχοινὶ τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ κυνηγᾷ τὴν Ἰουλιέττα του.

Πρὶν ὅμως προχωρήσῃ λίγα θήματα, ἐξαπλώθηκε ἄφραδὺς πλατὺς κάτω καὶ ἔμεινεν ἄπνους, προσβληθεὶς ἐκ συγκοπῆς καρδίας, ἴσως ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἐρωτικὴν συγκίνησιν.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ οἰκείου τμήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεφέρθη τὸ συμβάν, συνέταξεν εὐσυνειδήτως τὴν ἀναφορά του, ἔξυσε λίγο τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ τοῦ κατεβῆ ἡ ἐμπνευσις καὶ τέλος ἐσημείωσε τὴν ἑξῆς θαυμασιὰ περιλήψιν:

«Θάνατος ὄνου ἐκ συγκοπῆς καρδίας ἰδιὰ λόγους ἐρωτικούς!...»

